

Rauhan ja Sosialismin puolesta- Kommunistinen Työväenpuolue

Keskusneuvoston esitys edustajakokoukselle puolueen yhteistyöesitykseksi muille nykyiseen politiikkaan muutosta vaativille voimille

TYÖKANSAN YHTEISTYÖLLÄ YHTEISKUNTAPOLITIIKAN MUUTOKSEEN

Maailma tänään- Sääntelypolitiikka on vaihtunut markkinavoimien yksinvallaksi

Suomi ei ole hyvinvointiyhteiskunta

Yhteiskunnassa ainoastaan työ luo uutta arvoa ja pääomaa. Kaikki rikkaus ja vauraus kuten esim: pellot, tiet, sillat, talot, kaupungit, voimalaitokset, satamat, rautatiet, ovat syntyneet työtätekevän ihmisen työn tuloksena.

Yhteiskunnassa työn tuotteet ja työstä syntyvä vauraus eivät kuitenkaan automaattisesti siirry työn tekijöille. Työtätekevät ihmiset ovat aina joutuneet taistelemaan palkkansa, sosiaaliturvansa ja kaikkien perusoikeuksiensa puolesta työnantajia ja omistajia vastaan. Osuutensa tuottamastaan arvosta työntekijät ovat saaneet vain järjestäytymällä yhteiseen taisteluun työnantajia vastaan. Tämä taistelu on synnyttänyt maailmaan työväenliikkeen. Kapitalismiin perustuva markkinatalous ei ole koskaan vapaa-ehtoisesti tuottanut kansalle hyvinvointia, vaan sen on työväenliike toiminnallaan hankkinut.

Huolimatta siitä, että nykyinen tekniikka ja suuriin mittoihin kohonnut työn tuottavuus luovat potentiaaliset toimeentulon mahdollisuudet kaikille ihmisille, löytyy kaikkialla kurjuutta ja hätää. Suuri osa maailman ihmisistä elää toimeentulominimin alapuolella. Suomen palkansaajien joukossa elää tällä hetkellä yli 400 000 työkykyistä ihmistä ilman työtä. Suuri osa ihmisistä elää pätkätöiden varassa ns. epätyypillisissä työsuhteissa ja suurin osa työtätekevästä kansasta elää jatkuvassa epävarmuudessa.

Yhteiskuntaa, jossa valtaosa ihmisistä ei uskalla suunnitella tulevaisuuttaan, jossa ihmiset pelkäävät alinomaan työpaikkansa menettämistä, jossa ihmiset pakotetaan elämään toimeentulominimin alapuolella ja jossa ihmisiä pelottelun avulla pakotetaan alistumaan kiristyvään työtahtiin ja työehtojen heikentämiseen, ei voida pitää enää

hyvinvointiyhteiskuntana.

Työväenliikkeen taisteluvoima on synnyttänyt hyvinvointia

Poliittiseen sanastoomme on kuitenkin jäänyt sellainen käsite kuin hyvinvointiyhteiskunta. Sillä tarkoitetaan sodan jälkeisinä vuosikymmeninä elettyä aikaa, jolloin harjoitettiin ns. markkinatalouden sääntelyyn perustuvaa talouspolitiikkaa, minkä turvin yhteiskunnallista tuotantoa kyettiin jakamaan oikeudenmukaisemmalla tavalla. Näinä vuosikymmeninä, jolloin tätä porvarillista sääntelypolitiikkaa tai toiselta nimeltään keynesiläistä talouspolitiikkaa harjoitettiin, kehitettiin mm. terveydenhuoltoa, koululaitosta, sosiaali- ja perusturvaa, kaikkia kunnallisia palveluita ja yleensä julkista sektoria. Valtion omistus suurissa tuotantolaitoksissa muodosti teollisuuden rungon. Yhteiskunnassa tuotettua arvoa jaettiin kehittämällä näitä hyvinvoinnin kannalta tärkeitä julkisen sektorin alueita. Työn tuottavuuden kohoaminen vähensi työpaikkoja teollisuudesta, mutta hyvinvoinnin kasvu merkitsi työpaikkojen lisääntymistä näillä uusilla alueilla. Tämä voidaan ymmärtää hyvin normaaliksi kehitykseksi, koska työn tuottavuuden kohoaminen merkitsee pidempää koulutusta, parempaa terveyttä ja yleensä toimivampaa yhteiskuntaa. Näinä vuosikymmeninä synnyttiin se yhteiskunnallinen tila, jota esim: Pohjoismaissa kutsuttiin hyvinvointivaltioksi.

On kuitenkin välttämätöntä ymmärtää, että talouselämä teollistuneissa länsimaissa ei omaksunut tätä sääntelyyn perustuvaa talouspolitiikkaa vapaa-ehtoisesti, vaan se oli pakotettu siihen. Tämä pakko muodostui kansainvälisen työväenliikkeen etenemisestä ja kasvaneesta voimasta. Toisen maailmansodan tuloksena muodostuivat sosialistiset valtiot. Talouselämä näissä maissa alkoi edistyä suotuisasti. Samoin kolmannen maailman maat aloittivat irtaantumisen siirtomaaherruudesta muuttuneen maailmantilanteen turvin. Sosialistinen kehitys voitti Vietnamissa, Kuubassa ja muissa kolmannen maailman maissa. Talouselämän johdon oli pakko antaa periksi myös teollistuneissa länsimaissa ja kiinnittää huomio oikeudenmukaisempaan tulonjakoon ja yleisen hyvinvoinnin kehittämiseen. Voidaan sanoa, että näinä vuosikymmeninä jokaisessa neuvottelupöydässä, missä käsiteltiin työntekijöiden ja työnantajien keskinäisiä asioita, istui myöskin yksi näkymätön osapuoli. Tämä näkymätön voima oli koko kansainvälinen työväenliike, joka muodostui sosialismia rakentavista valtioista, kolmannen maailman vapautusliikkeistä sekä teollistuneiden länsimaiden työväenliikkeistä.

Sääntelypolitiikka ei tuonut lopullista ratkaisua työkansan ongelmiin

On tarpeen mainita, että näinä vuosina kapitalistista markkinataloutta säännönmukaisesti vaivaavat ylituotantokriisit ja talouden lamakaudet eivät harjoitetun talouden sääntelypolitiikan vuoksi päässeet ryöstäytymään rajuiksi kriiseiksi. Myös kansainväliset konfliktit kyettiin ehkäisemään. Toisaalta on nähtävä, että pääomanomistajille tämä politiikka oli taktista perääntymistä, johon he joutuivat pakon edessä. Yhteiskunnallisesta ja taloudellisesta vallastaan he eivät kuitenkaan milloinkaan luopuneet. Teollisesti kehittyneissä kapitalistimaissa, kuten esim: Suomessa, Ruotsissa, Norjassa ja muissa Euroopan maissa tätä politiikkaa toteutettiin pääosin sosialidemokraattien ja maltillisten porvarien muodostamien hallitusten toimesta. Mutta aina on muistettava, että kaikkialla tämän politiikan taustavoimana oli koko kansainvälinen sosialismiin suuntautuva työväenliike.

Tässä tilanteessa monet erehtyivät kuvittelemaan yhteiskunnan muuttuneen pysyvästi. Niinpä 50-70-luvuilla talouden kehityksen edetessä suotuisasti monet poliitikot, joita löytyi sosialidemokraattien ja porvarien riveistä, esittivät yhteiskunnassa tapahtuneen pysyvän muutoksen. He sanoivat, että nyt voidaan kaikki työntekijöiden ja kapitalistien keskinäiset ristiriidat selvittää neuvotteluteitse ja että on siirrytty luokkataistelun ajasta neuvotteluajakauteen. Näin ei kuitenkaan asia ollut, kuten monet jo silloin totesivat. Harjoitettu keynesiläinen talouspolitiikka ainoastaan hidasti puhtaalle markkinatalouskapitalismille

tyypillisten ylituotantokriisien puhkeamista. Aika teki työtään ja lopuksi sääntelykapitalisminkin oloissa toimivat kapitalismin taloudelliset lainomaisuudet kriisiyttivät talouselämää. Ensimmäinen vaikea taluskriisi toisen maailmansodan jälkeen oli 70-luvun öljykriisi. Tämän jälkeen seurasi muita vaikeita pula-aikoja, joista viimeinen oli 90-luvun alun pula, jonka jälkimaininkeja vieläkin elämme.

Kapitalismin kriisi nosti monetarismin

On hyvin tärkeää nähdä, mitä johtopäätöksiä tästä on tehtävä. Silloinen politiikka kykeni hidastamaan ja vaimentamaan kapitalismin kriisiytymistä. Se kykeni luomaan oikeudenmukaisempaa tulonjakoa ja kehittämään tätä kautta hyvinvointia, mutta vain määrättyyn rajaan saakka, kunnes kapitalistiselle markkinataloudelle tyypilliset pula-ilmiot nousivat esiin 70-80-luvuilla.

Nämä 70-80-luvun taluskriisit merkitsivät tappiota porvarilliselle sääntelypolitiikalle. Kansa ei suinkaan ymmärtänyt lama-ilmioita itse kapitalismin lainomaisiksi talouspoliittisiksi seurauksiksi, vaan mielsi ne silloista talouspolitiikkaa harjoittavien hallitusten epäonnistumisiksi. Eikä suinkaan ollut sattumaa se, että samaan ajankohtaan osui yleismaailmallinen uusioikeistolainen ryhtiliike, joka kävi taloudelliseen, poliittiseen ja ideologiseen vastaiskuun sosialismia ja koko kansainvälistä työväenliikettä vastaan. Tämä reaganismiksi ja tatcherismiksi kutsuttu liike pyrki palauttamaan aloitteen monopolikapitalismille, mikä merkitsi keynesiläisen talouspolitiikan korvaamista uusioikeistolaisella monetarismilla ts. uusliberalismilla. Tässä se onnistui. Talouspulien seurauksena kansa etsi vaihtoehtoa ja äänesti valtaan nykyistä uusliberalismia ts. monetarismia harjoittavat reaganilaiset hallitukset. Esimerkiksi Suomessa jo Sorsan hallitus aloitti nykyisen monetaristisen talouspolitiikan.

Monetarismi on markkinavoimien yksinvaltaa

Monetarismin eli uusioikeistolaisuuden tyypillisiä piirteitä inflaation eliminoimiseksi on korkotason pitäminen korkealla. Tulonjakoa muutetaan esimerkiksi verotuksen ja palkkapolitiikan avulla pääomatulojen hyväksi. Suomessa suoritettiin marginaaliverouudistus, jolla lisättiin palkansaajien verorasitusta. Samalla lievennettiin pääomatulojen verotusta, joiden osuus valtion verotuloista oli aiemmin lähes 50 % niin, että niiden osuus valtion verotuloista tänään on alle 10 %. Pääomapiirien tuloja on kasvatettu lainsäädännöllistä tietä budjettipolitiikan kautta. Uusioikeistolainen talouspolitiikka on merkinnyt yhteiskunnallisen sääntelyn lopettamista sekä sosiaali-, työttömyys- yms. turvan alasajoa. Sen puitteissa pyritään mahdollisimman laajaan yhteiskunnallisen sektorin yksityistämiseen ja liikelaitostamiseen. Esimerkkeinä ovat mm. rakennushallituksen kiinteistöhoito, Neste, Tielaitos, Posti ja TELE, Valmet, Valtionrautatiet, Rautaruukki jne., joiden yksityistäminen lähentelee rikollista toimintaa. Kaikki tämä on johtanut Suomessa ja muissa markkinatalousmaissa laajaan palvelujen heikkenemiseen ja työttömyyteen, joka tälläkin hetkellä ylittää 400 000. Tuotannon kasvusta huolimatta yhteiskunnallinen kriisi syvenee edelleen, työtätekevien elintaso heikkenee ja julkinen velka kasvaa. Kaikissa markkinatalousmaissa monetarismi on tuonut mukaan tiukan budjettipolitiikan. Suomessa julkisia menoja on vähennetty vuositasolla noin 45 miljardia. Se on kaikki pois tavallisen kansan elintasosta. Tänään pyritään työehtojen heikentämiseen ja työehtosopimusten yleissitovuuden poistamiseen. Kahdeksan tunnin työaikalaki on käytännössä mitätöity kiristämällä työtahtia ja tekemällä palkattomia ylitoita. Se kurjuus, joka vähenee työttömyystilastoista, siirtyy ns. epätyypillisiin työsuhteisiin, jotka muuttuvat hiljalleen yleisimmiksi työsuhteiksi.

Monetaristinen taloudenhoito on markkinavoimien totaalista yksinvaltaa. Se vahvistaa kapitalistisen markkinatalouden lamakausia eikä tuotannon ja kaupan ajoittaisesta kasvusta

huolimatta kansan asemassa tapahdu pysyvää parantumista. Talouden noususta huolimatta laman seuraukset ovat jääneet yhteiskunnan pysyväksi olotilaksi.

NYKYISEN YHTEISKUNTAPOLITIIKAN TYYPILLISIMMÄT PIIRTEET

Kansan elintason alentaminen on muodostunut yrityksille kilpailulliseksi tekijäksi

Kapitalistisen markkinatalouden hallitsemattomalle kehitykselle tyypilliset talouspulat syntyvät tänäänkin tavaroiden ja palveluiden suhteellisen liikatuotannon seurauksena. Kapitalistit pyrkivät rationalisoimaan tuotantoaan laskeakseen tuotantokustannuksiaan alle keskimääräisen yhteiskunnallisen tason, jolloin yritykset kykenevät keräämään väliaikaisesti ylimääräistä voittoa. Tämä tehdään mm. kehittämällä teknologiaa ja automaatiota eli lisäämällä ns. pysyvää pääomaa. Tästä seuraa, että kaikkien yrittäjien on seurattava mukana automaation kehityksessä. Näin tapahtuu pääomien nopeaa kasautumista, minkä seurauksena kapitalistien voiton suhde sujoitettuun kokonaispääomaan laskee. Tätä mm. Marx tarkoitti puhuessaan voiton suhdeluvun laskutendenssin laista. Tätä vastaan kapitalistit taistelevat lisäämällä työtahtia ja alentamalla työvoimakustannuksia sekä rationalisoimalla kilpailijoita ulos markkinoilta. Näitä tavoitteita toteuttaa nykyinen talouspolitiikka. Pääomapiirien voitot ovat viime vuosina koostuneet huomattavilta osin juuri näillä keinoilla hankitusta tuloksesta.

Kansan aleneva kulutuskyky ei riitä ostamaan kapitalistien kiihtyvässä tahdissa markkinoille tuottamia tuotteita ja palveluja. Tästä seuraa vastaisuudessa jatkuvat talouspulat. Kun pääomaa ei kannata sijoittaa laman vallitessa tuotantoon, on sitä pääomaliikkeiden vapautuessa sijoitettu keinotteluun. Räjähdyksmäisesti kasvanut keinottelu ja siitä seuraava omaisuuksien uusjako on nykyisille lamakausille tyypillinen piirre. Vapaat pääomanliikkeet ovat lisänneet räjähdysmäisesti keinottelua maapallon eri alueiden välillä eivätkä ne enää seuraa reaali-talouden ilmiöitä. Tämä lisää viime kädessä työtätekevien riistoa. Nykyiset lamakaudet poikkeavatkin aiemmista siten, että kiinteän pääoman osuus kokonaispääomasta on kasvanut niin suureksi, että suurillakaan investoinneilla tuotantoon on vaikea luoda uusia työpaikkoja. Niinpä kansan elintason alentaminen on muodostunut kapitalisteille pysyväksi kilpailulliseksi tekijäksi. Monetaristisen talouspolitiikan vallitessa kapitalismi ei kykene purkamaan nykyistä kriisiä. Siksi on kehitettävä sellainen kansanliike, joka kykenee murtamaan monetaristisen talouspolitiikan.

EMU ja EU määräävät Suomenkin yhteiskuntapolitiikan sisällön

Maassamme virallisetkin työttömyysluvut ovat itsepintaisesti pysytelleet 400 000 yläpuolella. Virallisten työttömyyslukujen alentuessa ovat ns. epätyypilliset työsuhteet käyneet yhä yleisemmiksi. Näyttää siltä, että vuonna 2000 näitä epätyypillisiä työsuhteita on jo reilusti yli miljoona ja niissä eläkkeeseen oikeuttavaa työaika kertyy vain noin 8 kk/vuosi. Valtionvelka on edelleen yli 400 miljardia. Kuitenkin yksityissektorin bruttovoitot v. 1995 olivat n. 210 miljardia, mikä oli lähes sama määrä, kuin koko kansantalouden palkkasumma. Laman jälkeen on jo ylitetty tuotannossa vuoden 1990 taso. Samaan tuotantoon kuin v. 1990 ylletään nyt 400000 henkilöä pienemmällä työvoimalla. Viennin määrä on nyt 1,5-kertainen lamaedeltävään vuoden 1990 vientiin verrattuna. Osakkeenomistajien osakesijoitusten arvo on nyt 300 miljardia mk suurempi kuin kasinotalouden pyöriessä kuumimmillaan vuosina 1989-1990. Jokainen työtön maksaa yhteiskunnalle työttömyysturvamenoja ja menetettyjä verotuloja 90 000/vuosi verrattuna siihen, että hän olisi työssä. Käytännössä tämä on sama asia, kuin yhteiskunnan vastaava tuki yritystoiminnalle. EU-jäsenyys velkaannuttaa Suomen valtiota vuoteen 2000 mennessä lähes 10 miljardia/vuosi. Hornettien hankkiminen ja niiden käyttö tulevat maksamaan lähivuosina n. 30-35 miljardia.

Nämä luvut osoittavat, että yhteiskunnassa on rahaa, mutta se käytetään ennakkoidusti EU-jäsenyyden vahvistamiseen sekä suuryritysten kilpailukyvyyn vahvistamiseen. Yhteiskunnan tuen lisäksi yrittäjien suurten voittojen sallitaan palvella ainoastaan heidän kilpailukykyänsä vahvistamista. EU:n rahaliiton EMU:n lähentymisehdot määräävät, että julkinen velka tulee rajoittaa 60 %:iin kansantulosta ja velan kasvunopeus voi olla ainoastaan 3 % kansantulosta. Tämä on merkinnyt sitä, että viimeaikaiset hallitukset ovat säännöllisesti leikanneet julkisia menoja mikä on johtanut sosiaaliturvan, työttömyysturvan, koulutuksen jne. heikkenemiseen. Viime eduskuntavaalien alla esitettiin julkisuuteen 45 miljardin julkisten menojen leikkausohjelma. Tämän on Lipposen hallitus toteuttanut täysimääräisenä. Tällä summalla on tavallisen ihmisen, palkansaajan ja eläkeläisen sosiaaliturvaa sekä julkisia palveluita leikattu vuositasolla. Tämä merkitsee sitä, että myös työttömyyttä on mahdoton hoitaa. Lisäksi näiden EMU:n lähentymisehtojen toteuttaminen merkitsee sitä, että valtio tietoisesti myymällä yksityistää yrityksiään ja siirtää niitä pilkkahinnalla kapitalisteille.

Johtopäätöksenä voidaan todeta, että talous- ja yhteiskuntapolitiikan keskeinen sisältö on EMU-jäsenyyden toteuttaminen ja EU-jäsenyyden syventäminen. Nykyinen yhteiskuntapolitiikka on EU-EMU-jäsenyyden synonyymi. Tästä johtuen kaikkien EU:n ja EMU:n jäsenyyden vastustajien tulee liittoutua yhteen nykyisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan murtamiseksi, koska vain sen kautta voidaan torjua myös EU- ja EMU -jäsenyys.

Politiikan sisältönä on kilpailun esteiden poistaminen

EU:n yksi keskeinen tehtävä on poistaa niitä taloudellisen kilpailun rajoituksia, jotka estävät EU:n suuryrityksiä menestymästä kansainvälisessä taistelussa maailman uudelleenjaosta. EMU luodaan, koska se on tehokkain tapa käyttää tuotannon tekijöitä, pääomia, raaka-aineita ja työtä kapitalistisessa tavaratuotannossa. Tuotannon tehokas järjestäminen edellyttää "kitkatekijöiden" poistamista. Näitä ovat erilaiset valuutat, työehdot, palkat, raaka-aineiden hinnat yms. EMU:sta eteenpäin ei enää ratkaise kansallinen etu ja paikallisväestön hyvinvointi. "Reformistinen sosialidemokraattien johtama työväenliike" on mennyt vipuun. Se hyväksyy työvoiman tehokkaan riistämisen, kunhan sen omaa olemassaoloa ei uhata.

On käynnissä maailman uudelleenjako ja militarisoiminen

Markkinatalouskapitalismi on suurissa vaikeuksissa. Teollistuneissa kapitalistimaissa on vaikeata automaation vuoksi luoda uusia työpaikkoja. Voittojen turvaaminen väestön elintaso alentamalla kohtaa myös vaikeuksia. Tästä johtuen ylikansallinen suurpääoma käy tänään taistelua maailman markkinoiden, raaka-aineiden ja työvoiman uudelleenjaosta. Kansainvälisen kapitalismin sijoitukset kehitysmaihin merkitsevät kolmannen maailman uudentyyppistä taloudellista alistamista. Pääomapiirit, kansainvälisen valuuttarahaston maat yms. määräävät eri maiden yhteiskuntapolitiikan sisällön, mikä tekee näistä maista uskolonialistisia. Euroopan, USA:n ja Japanin pääoma käy taistelua entisten sosialististen maiden raaka-aineista, energiasta, työvoimasta, markkinoista ja sijoituksista. On käynnissä maailman uudelleenjako, minkä tuloksena kansainvälinen pääoma pyrkii ottamaan hallintaansa Venäjän, Itäisen Euroopan ja monien kolmannen maailman maan taloudelliset resurssit. Tämä prosessi käynnistää ja ylläpitää tänäänkin lukuisia paikallisia sotia ja yhteenottoja.

Sama maailman taloudellisten resurssien uudelleenjako on käynnistänyt pääomapiirien blokkiutumisen etupiireiksi, joista hyviä esimerkkejä ovat EU, NAFTA sekä Japani. Mutta samalla pääomapiirit turvaavat sijoituksensa sotilaallisesti. Tästä esimerkkinä EU, jonka taloudellisten sijoitusten turvaksi on sen piirissä meneillään ennenkuulumaton militarisoiminen. Tämä merkitsee kaikkien EU:n jäsenmaiden ja osittain EU:iin kuulumattomienkin maiden armeijoiden sulauttamista yhdeksi NATO:n komentamaksi armeijaksi. Samalla se merkitsee

jäsenmaiden puolustusbudjettien kasvattamista. Suomessa se näkyy mm. Pariisin rauhansopimuksen kieltämien aseellista toimintaa harjoittavien suojeluskuntajärjestöjen henkiinherättämisenä. EU varustautuu siksi, koska pääomapiirien merkittävät sijoitukset kohdistuvat Venäjälle. Käytännössä tämä merkitsee sitä, että sijoittajat EU:n piiristä ottavat omistukseensa yrityksiä Venäjällä ja Itäisessä Euroopassa. EU:n pääomapiireille tämä muodostaa suuren riskin. Huolimatta siitä, että Venäjän nykyinen johto hyväksyy EU:n politiikan, niin ei ole varmaa, että Venäjän kansa tulee hyväksymään vieraiden isännöintiä omassa maassaan. Varustautuminen on seurausta siitä, että olemme astuneet aikaan, jossa maailman taloudelliset resurssit ovat uudelleenjaon kohteena.

Nykyisen yhteiskuntapolitiikan raamit eivät anna mahdollisuuksia sen muuttamiseen. Muutos synnytetään yhteiskunnan valtarakenteista riippumattoman joukkoliikkeen voimalla.

Nykyinen yhteiskunnallinen tilanne toimii pääoman taloudellisten lakien ehdoilla. Kaiken perustana on pääoman kasaantuminen ja taloudellinen kasvu. Nykyinen tilanne voi säilyä vakaana ja kasvu-uralla vain, jos pääoman kasvu turvataan. Jatkuva kasvu on kuitenkin mahdoton. Hallitukset, joissa ovat edustettuna "sosialidemokraatit ja muut vasemmistopuolueet" porvareiden ohella, ovat muuttuneet tässä mielessä nykyisen politiikan vangeiksi. Säilyttääkseen aloitteen käsissään ne joutuvat toteuttamaan politiikkaa, mikä turvaa pääoman kasvun, voitot ja kasaamisen. Tässä ne toteuttavat politiikkaa, jossa eri maiden työtätekevät asetetaan toisiaan vastaan. Työtätekeviä vaaditaan kilpailun nimissä luopumaan palkastaan, sosiaaliturvastaan ja elintasostaan, jolloin eri maiden työläiset luopuessaan omien kapitalistien hyväksi oikeuksistaan pakottavat muiden maiden työläisiä tekemään samalla tavalla. Kriisitilanteissa hallitukset hakevat pääomalle kasvua omaisuuksien uudelleenjaosta ja tehostetusta riistosta. Nykyinen talousoppi, monetarismi ei sisällä itsessään mahdollisuuksia tämän muuttamiseen. Muutos siihen tulee tuoda systeemin ulkopuolelta.

SOSIALIDEMOKRAATTIEN JOHTAMA TYÖVÄENLIIKE ON VOIMATON

"Vasemmistolainen" työväenliike tukee monetarismia

Ruotsissa ja Suomessa ay-liikkeen johto tukee EMU-jäsenyyttä. Vasemmistolaiset hallitukset tehtailevat kansaa rasittavia säästöbudjetteja. Sama ilmiö näkyy muuallakin Euroopassa. Miksi? Syyt löytyvät lähihistoriasta. 70-80 luvuilla kapitalismin talouspulien tuloksena uusioikeistolainen ryhtiliike onnistui syrjäyttämään porvarillisen sääntelypolitiikan ja heikentämään ratkaisevasti koko kansainvälistä työväenliikettä. Mitä teki perinteinen työväenliike? On muistettava, että samalla kun sääntelypolitiikka oli tulosta kansainvälisen työväenliikkeen voimasta, kokivat pääomapiirit sen omakseen. Sen puitteissa hallitusvastuuta kantavat demarit ja muu vasemmisto sidottiin osaksi porvarillista yhteiskuntaa. Sosialidemokraatit, ammattiyhdistysliike, osuuskauppaliike, osa ns. kansandemokraattista vasemmistoa yms. olivat jo integroituneet silloiseen yhteiskuntaan taloudellisesti, poliittisesti ja rakenteellisesti. Ne eivät voineet jättää sitä, koska ne kuuluivat osana siihen. Ne olivat laskeneet tulevaisuutensa ns. neuvottelupolitiikkaan. Niiden ainoa mahdollisuus säilyttää asemansa oli asettua tukemaan monetaristista talouspolitiikkaa. Ja säilyttääkseen asemansa ja pitääkseen aloitteen yhteiskunnassa itsellään niiden tuli esittää kaikki oikeistolaisimmat esitykset ennen konservatiivista porvaristoa. Tästä syystä Ruotsin sosialidemokraatit joutuivat toteamaan, että he eivät voi enää tähdätä hyvinvointiyhteiskuntaan, mutta ehkä kuitenkin 70 %:een hyvinvointiyhteiskuntaan. Suomessa sosialidemokraatit ja heitä lähellä olevat piirit pitivät tavoitteenaan "hyvinvointiyhteiskunnan perusteiden" säilyttämistä. Ja samasta syystä sosialidemokraatit ovat kyenneet suruttomasti tehtailemaan työkansaan kohdistuvia

leikkausohjelmia. Ja samasta syystä monet vasemmistolaiset perustelevat muuttunutta linjaansa väitteellä, että informaatioyhteiskunta on syrjäyttänyt teollisuusyhteiskunnan ja siitä syystä mikään ei ole enää kuten ennen jne. Eli, koska nykyinen talouspolitiikka on vienyt mahdollisuuden toteuttaa hyvinvointiyhteiskuntaa, tähtäävät niin demarit, vasemmistoliittolaiset kuin SAK:n johtokin tuntemattomaan EU:iin ja EMU:n löytääkseen sieltä jotain. He vain eivät tajua tai eivät välitä siitä, että EU on luonut itselleen raamit, joiden puitteissa ei voi harjoittaa minkäänlaista sääntelyä.

MUUTOS ON MAHDOLLINEN-TARVITAAN UUSI TYÖVÄENLIIKE

Vaihtoehtoisen yhteiskuntapolitiikan toteuttamiseksi on välttämätöntä työtätekevien väestökerrosten yhteistyö. Tätä yhteistyötä voidaan tässä vaiheessa kutsua nimellä "Uusi työväenliike". Tälle löytyy vankka perustelu. Viime vuosien kokemus on osoittanut, että SDP ja Vasemmistoliitto sekä ay-liikkeen johto ovat mukautuneet asemansa vuoksi porvariston uusoikeistolaiseen politiikkaan. Tämä työväenliikkeen johto haluaa säilyttää asemansa yhteiskunnassa eikä siksi ryhdy voimakkaaseen työnantajien vastaiseen etutaisteluun. Siksi he mukautuvat porvarien politiikkaan eli kannattavat kapitalismia. Olemme myös perustelleet, että nykyinen yhteiskuntapolitiikka ei sisällytä itseensä mahdollisuutta sen muuttamiseen. Siksi näistä työväenliikkeen osista ei ole enää yhteiskuntapolitiikan suunnan muuttajiksi. Siksi tarvitsemme työväenliikkeen, jolla ei ole minkäänlaista yhteiskunnallista asemaa kapitalismissa menetettävänä. Siksi puhumme, että tämän liikkeen on oltava uusi. Sen muodostavat ne ihmiset, joilla ei ole mitään asemaa menetettävänä nyky-yhteiskunnassa, missä kansanvastaista politiikkaa on toteutettu. Uuden liikkeen kantava voima on kapitalismin vastaisuus. Vain silloin se voi nähdä, että politiikkaa voidaan muuttaa ainoastaan käymällä käsiksi kapitalistien etuihin. Jos aiotaan luoda pysyvä kansan etujen mukainen vaihtoehto, se vaatii reformipolitiikan muuttamista kapitalistien valtaa eliminoivaksi. Tätä tarkoittaa, että vaihtoehto nykyiselle politiikalle voidaan tuoda vain yhteiskunnan virallisten rakenteiden ulkopuolelta.

KTP esittää yhteistyötä

Nykyisestä politiikasta hyötyy vain yhteiskunnan eliitti, puolueiden ja ay-liikkeen johto mukaanlukien. Se on syrjäyttänyt yhteiskunnasta monia suuria väestöryhmiä kuten työttömät, nuoret, työläiset ja toimihenkilöt, jotka joutuvat toimimaan äärimmäisen kireissä olosuhteissa, suuren osan viljelijäväestöstä sekä opiskelijat ja eläkeläiset. KTP esittää kaikille kansalaispiireille yhteistä toimintaa nykyisen yhteiskuntapolitiikan muuttamiseksi. Vaihtoehdon toteuttamiseksi on välttämätöntä aloittaa työtätekevien väestökerrosten yhteistyö.

Arviomme mukaan kansan keskuudesta löytyy voimia, jotka ovat yksimielisiä siitä perusasiasta,

että nykyinen yhteiskuntapolitiikka tulee korvata kansan etujen mukaisella politiikalla. Olemme myös sitä mieltä, että tämä on ainoa keino muuttaa politiikkaa kansan etujen mukaiseksi ja estää edessä oleva katastrofi, joka seuraa nykyistä menoa. Katsomme, että tähän yhteistyöhön voivat osallistua mitä erilaisimmat muutosta haluavat voimat mm. työläiset ja toimihenkilöt, työttömät, viljelijät, eläkeläiset, opiskelijat, nuoretjne. Yhteistyö tulee perustua kaikkien siihen osallistuvien yksimielisyyteen ja tasa-arvoon. Huomattava osa työtätekevää kansaa seuraa tänään passiivisena asioiden kulkua. Yhteistyön ensimmäisenä tehtävänä on herättää kansa valvomaan oikeuksiaan. Tässä mielessä esitämme aloitettavaksi keskustelun sellaisen yhteisen tavoite-ohjelman ja toimintamuotojen löytämiseksi, minkä sisältönä on nykyisen kansanvastaisen politiikan muuttaminen, pääomapiirien aseman heikentäminen ja kansanvallan palauttaminen. KTP esittää keskustelun piiriin seuraavia tavoitteita.

- 1) On irtaannuttava monopolien etuja palvelevasta EU-jäsenyydestä ja estettävä Suomen liittyminen EU:n rahaliiton EMU:n jäseneksi.
- 2) Suuret pääomat ja niiden vapaat liikkeet on saatettava yhteiskunnalliseen kontrolliin monopolisoitumisen estämiseksi. Samalla on turvattava pienten työvoimavaltaiten yritysten toimintamahdollisuudet. Viennille on asetettava vientivero ja vientitulot tulee palauttaa Suomeen.
- 3) Suomen tulee irtaantua suunnitelmista liittyä NATO:n jäseneksi. On estettävä yhteiskunnan militarisoituminen. Tämä tarkoittaa mm. sitä, että lakkautetaan kaikki sotilaalliseen toimintaan suuntautuvat puolustusvoimien ulkopuoliset järjestöt.
- 4) Suuret liikepankit, vakuutuslaitokset ja lääketehaat tulee ottaa yhteiskunnan haltuun.
- 5) Tavoitteeksi on otettava täystyöllisyys. Pankkituki on maksettava takaisin.
- 6) Yhteiskunnan omaisuuden ja toimintojen yksityistäminen on lopetettava. Sitävastoin on kehitettävä valtion ja kuntien yrityksiä turvaamaan alueellinen tuotantorakenne ja työllisyys markkinatalouden häiriöistä riippumatta.
- 7) On suoritettava tuloreformi palkkatulojen hyväksi korottamalla palkkoja ja eläkkeitä sekä verotuksen painopistettä siirrettävä pienituloisilta suuryrityksille.
- 8) Yhteiskunnan toimesta on kehitettävä sosiaaliturvaa niin, että se antaa perustoimeentulon niille, jotka eivät voi sitä saada ansiotulojensa perusteella.
- 9) On kehitettävä terveydenhuoltoa. Jokaista 15000 asukasta kohden tulee rakentaa hyvintoimiva terveysasema.
- 10) On kehitettävä lasten kunnallista päivähoidoa. Jokaiselle lapselle tulee turvata kunnallinen päivähoitopaikka.
- 11) On kehitettävä kohtuuhintaisia yhteiskunnallisia palveluita kaikille kansalaisille. Se merkitsee koulutuksen, terveydenhuollon, julkisen liikenteen yms. kehittämistä.
- 12) Viljelijäväestön asema on turvattava. Elintarvikkeiden häiriötön tuotanto ja maatalouden omavaraisuus on turvattava.
- 13) Ansiotasoa alentamatta on lyhennettävä työaikaa 30 tuntiin viikossa. On lailla turvattava, että normaalit työsuhteet ovat palkkatyön perusmuoto ja antavat työntekijälle ansaitun eläketurvan.
- 14) Suomen tulee pitää kiinni kansainvälisistä velvoitteistaan ympäristön suojelemiseksi ja esittää aktiivista roolia ympäristökysymysten ratkaisemisessa.
- 15) Yhteiskunnan toimesta on kehitettävä ja tuettava kansallista kulttuuria niin henkisen kuin fyysisenkin harrastetoiminnan osalta. Työväen aatteellinen kulttuuritoiminta on elvytettävä antamalla sen käyttöön ilmaisia toimitiloja ja -välineitä sekä tarkoitusta varten koulutettuja ohjaajia. Ulkomailta tuotua roskakulttuuria sekä kaupallista niin sanottua huippu-urheilua ei tulisi virallisella taholla hyväksyä ja kannustaa harrastajaurheilun kustannuksella. Käsitkemme mukaan yhteinen toiminta ei merkitse sitä, että yhteistyökumppanit luopuvat omasta toiminnastaan ja periaatteistaan. Se merkitsee ainoastaan sitä, että yhdistämme voimamme yhteisen päämäärän, kansan etujen mukaisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan

puolesta. On etsittävä yhteistyön muotoja. Ensimmäinen tavoite on löytää yhteisiä tavoitteita, joiden puolesta tehdään työtä sekä yhdessä että oman toiminnan puitteissa. Yhteistyön muotoja voi olla monia kusten esim: Yhteiset asiakirjat ja tavoiteohjelmat, yhteisten mielenosoitusten ja kampanjoiden järjestämiset sekä yhteisten joukkojärjestöjen luominen. Loppukädessä tämän toiminnan tulee johtaa yhteiseen suureen joukkoliikkeeseen, joka pakottaa nykyisen eliitin luopumaan kansanvastaisesta politiikastaan.

Onko vaihtoehto mahdollinen?

Nykyisessä yhteiskunnassa valtamedia ylläpitää käsitystä, että kansan vaatimia uudistuksia ja politiikan suunnan muutosta ei ole mahdollista toteuttaa. Väitetään, ettei siihen ole varaa. Näin asia ei kuitenkaan ole. Rahaa muutokseen on olemassa. Kysymys on vain siitä, kuinka se yhteiskunnassa jaetaan. Poliitiikan suunta on täysin riippuvainen siitä kyetäänkö löytämään vastavoima nykyiselle menolle. Kokemuksia on siitä, että toisenlainen politiikka on mahdollista. Olemme todenneet, että vain työ luo uuden arvon. Vuoden 1980 jälkeen teollisuuden tuotanto on yli kaksinkertaistunut jokaista teollisuustyöntekijää kohden. Myös lamaaedeltävään vuoteen 1990 verrattuna on tuotanto työntekijää kohden kasvanut lähes 50 %. Työn tuottavuuden kohoaminen ei kuitenkaan vastoin monien käsitystä merkitse työn loppumista. Samassa suhteessa kuin työn tuottavuuden kohoaminen vähentää työpaikkoja teollisuudessa tulee työpaikkojen määrän lisääntyä muualla. Tämä johtuu siitä, että korkeampi työn tuottavuus vaatii enemmän opiskelua, parempaa terveyttä, parempaa ympäristöä ja viihtyvyyttä yms. Näin tapahtuikin sodanjälkeisinä vuosikymmeninä. Nyt monetarismien kaudella on käynyt niin, että leikkausten ja säästöjen nimissä yhteiskunnan toiminnan kannalta tärkeät työt on jätetty tekemättä tai suoritetaan lisäämällä hiostusta. Juuri tämä näkyy sinä yhteiskunnallisena pahoinvointina, minkä konkreettisia ilmauksia ovat työttömyys, yleinen taloudellinen ja sosiaalinen turvattomuus yms. Yhteiskunnassa tuotettu arvo riippumatta siitä, miten se tuotetaan, on aina se yhteiskunnallinen tuotto, jolla koko yhteiskunnan on elettävä. Uusi yhteiskuntapolitiikka voi merkitä vain sitä, että yhteiskunnan tulonjako jaetaan uudella tavalla. Yhteiskunnallisen työn tulokset tulee ottaa koko yhteiskunnan palvelukseen. Tämä tapahtuu kehittämällä uudelleen terveydenhuoltoa, sosiaaliturvaa, opetusta, tutkimusta, liikennettä, ympäristöä yms. Näille aloille palkataan uutta väkeä. Ihmiset saavat työtä, yhteiskuntaelämä toimii ja kaikki voivat paremmin. Kyse on vain siitä, miten saamme kapitalistit luopumaan ylisuurista voitoistaan ja investoinneistaan. Ja miten saamme politiikan suunnan muutettua. Sitä varten tarvitaan yhteiskunnallinen liike, joka organisoi muutoksen.

Tämä on KTP:n esitys yhteistoiminnan aloittamiseksi ja sen liikkeen organisoimiseksi, joka toteuttaa todellisen yhteiskunnallisen muutoksen. Kehotamme kaikkia niitä voimia, jotka haluavat muutosta maamme politiikkaan ja jotka kantavat huolta Suomen työkansan tulevaisuudesta pohtimaan esittämiämme tavoitteita. Tämä on ainoa mahdollisuus tarttua kehityksen kulkuun joutumatta todella ajopuun heiteltäväksi. Tehkäämme se.

Kahden vuoden kuluttua Nokian kokouksesta KTP esitti Hämeenlinnan kokouksessa kaikille demokraattisille järjestöille kirjeen, jossa muistutettiin KTP:n voimassa olevasta aloitteesta ja esitettiin yhteistyön aloittamista.

Rauhan ja Sosialismin puolesta - Kommunistinen Työväenpuolue r.p.
Edustajakokous 5-6.6.1999 Hämeenlinna

Kirje edistyksellisille kansalaisjärjestöille ja puolueille

YHTEISTYÖN PERIAATTEET KÄYTÄNTÖÖN

Kommunistinen Työväenpuolue r.p. hyväksyi yhdeksännessä edustajakokouksessaan Nokialla 24.-25.5.1997 asiakirjan "Työkansan yhteistyöllä yhteiskuntapolitiikan muutokseen - Tie markkinavoimien mielivallasta kansanvaltaan". Tässä asiakirjassa puolueemme esittää nykyisen uusoikeistolaisen talouspolitiikan murtamiseen tähtäävän yhteistyön rakentamista muiden edistyksellisten järjestöjen ja puolueiden välille.

Nykyiset EU-politiikkaan sitoutuneet "työväenpuolueiksi" itseään kutsuvat puolueet ovat menettäneet otteensa työväenasian ajamiseen, parlamentoidessaan toimintansa. Hallituksessa olevat työväenpuolueiden edustajat ovat porvarien ja kapitalistien vankeja. Samalla tavoin on käynyt ay-liikkeen johdolle. Tulopolitiikan kautta suomalaisesta ay-liikkeestä on tullut valtionhallinnon osa, ja sen asema palkansaajien etujärjestönä on unohtunut. Tässä tilanteessa on nostettava joukkoliike työpaikkojen luomiseksi, palkkojen jälkeenjääneisyyden korjaamiseksi, työlainsäädännön heikennysten perumiseksi ja työlainsäädännön kehittämiseksi työtätekevän väestön ehdoilla. Työväenliikkeen uusi nousu on historiallinen välttämättömyys nykyisen EU:n saneleman talous- ja yhteiskuntapolitiikan muuttamiseksi.

Mikään järjestö tai puolue ei kykene tähän yksin. Tarvitaan työväenliike, jonka toiminnan pääpaino on joukkoliikkeiden kehittäminen ja työväenluokan omaehtoisen toiminnan uudelleenkäynnistäminen etujensa ajamiseksi. Meidän on luotava yhdessä rintama nykyisen talouspolitiikan muuttamiseksi: On löydettävä yhteiset lähtökohdat ja yhteiset lähiajan tavoitteet työllisyyden, koulutuksen, sosiaalipolitiikan ja asuntopolitiikan muuttamiseksi sekä uuden tulonjaon pohjaksi. On voitava olla yhtä mieltä siitä, että tavoitteiden toteuttamiseksi on käytävä käsiksi pääoman etuihin. Tavoitteiden toteuttamiseksi on "uskaltauuttava kaduille". Yhteistyörintaman muodostamisessa keskeistä on elävän, vuorovaikutteisen, demokraattisen rintaman muodostaminen yhteisten tavoitteiden ympärille sekä samanaikaisesti rintamaan osallistuvien voimien itsenäisen toiminnan kunnioittaminen.

Emme tarvitse uutta "superpuoluetta", jolla olisi oma periaateohjelma. On varottava, ettei yleisdemokraattisen rintaman muodostamisen esteeksi tule liian tiukka ohjelmallinen sitouttaminen, joka muodostuu toiminnan esteeksi, johtaa sisäiseen riitelyyn ja osapuolivoiton hakemiseen - ja pääasia, työläisten etujen ajaminen, unohtuu. Tarvitsemme yhteistyöelimen, jonka tasavertaisina jäseninä muutokseen osallistuvat puolueet ja järjestöt voivat yhdessä rakentaa muutosrintamaa.

Suomen nykyinen tilanne vaatii talouspolitiikan muutosta ajavan yhteistyörintaman rakentamista. Yhteistyön perustana tulee olla demokraattisen joukkoliikkeen kehittäminen - ei pelkkiin parlamentaristisiin vaikutuskanaviin ja vaaliyhteistyöhön tyytyminen.

Kommunistinen Työväenpuolue esittää kaikille edistyksellisille järjestöille ja puolueille keskustelujen aloittamista nykyisen yhteiskuntapolitiikan muuttamiseen tähtäävän yhteisrintaman muodostamiseksi. Odotamme vastaustanne tekemääme esitykseen. Oheen liitämme kopion vuoden 1997 yhteistyöasiakirjasta.

(KTP:n yhteystiedot)